

Juuret

Makasin sängyssäni. Kesäloma oli juuri alkanut, ja tiesin, että nyt sai valvoa kavereiden kanssa ja nukkua pitkään. Siitä huolimatta avasin silmäni jo puoli kahdeksalta. Otin puhelimeni laiskasti kirjapinojen täyttämältä yöpöydältä ja avasin sen. Ei viestejä eikä ilmoituksia. Huokaisin ja nousin istumaan.

Vääntäydyin pystyyn ja puin päivävaatteet ylleni. Katsoin itseäni peilistä. Päälläni oli vakioasuni; musta t-paitani ja käytössä kuluneet farkkushortsit.

Laskeuduin portaat alas keittiöön. Avasin jääkaapin oven ja otin banaaniyogurtin käteeni. Nappasin kupin hyllystä ja kaadoin jogurttia siihen. Laitoin jogurttipurkin takaisin ja vedin laatikosta hedelmämyslin. Otin lusikan ja kävelin pienen, pyöreän pöydän luo ja istahdin tuolille. Samalla äiti astui keittiöön. Hänellä oli päällään pörröinen aamutakki, jossa oli sinisiä kukkia. “Huomenta, Aava. Kuinka olet jo jalkeilla? Yleensä nukut pitkään”, äiti sanoi ja kaatoi itselleen kupposen kahvia.

“Ajattelin mennä kirjastoon, voiko mennä?” kysyin syötyäni jogurttini loppuun jo hieman pirteämpänä.

Äiti mietti hetken ennen kuin vastasi. “Olimme menossa tänään Aatulle, etkö halua tulla mukaan?” äiti ihmetteli.

“No, tulen mukaan jollain toisella kertaa.”

“Mene sitten. Syömme siellä, joten voit käydä jossain ravintolassa”, äiti myöntyi.

“Jes! Kiitos, äiti!” huudahdin ja vein tyhjäksi syödyn jogurttikipon tiskipöydälle. Otin naulakosta farkkulaukkuni. Sulloin sinne puhelimeni, lompakon ruokaa varten, piirustusvihkoni ja muutaman lyijykynän sekä vähän karkkia salaisesta rasiastani. Heitin laukun olalleni ja avasin ulko-oven.

“Hei sitten!” huusin. Laitoin oven kiinni ja lähdin kävelemään kohti kirjastoa.

Kun pääsin kirjastoon, moikkasin tutuksi tullutta kirjastonhoitajaa ja suuntasin nuortenosastolle. Olin odottanut jo pitkään *Metsän sota*-sarjan toista osaa, ja etsin sitä hyllystä. Avasin kirjaston nettisivut puhelimestani ja katsoin kirjan tietoja. *Hankinnassa*, siinä luki. Suljin puhelimeni masentuneena. Kävelin hyllyjen luo ja liu’utin kättäni kirjojen selillä.

Sormeni pysähtyivät kuin itsestään vihreän kirjan kohdalla. Vedin sen hyllystä ja katselin kantta. Kannessa oleva tammi näytti todella vanhalta ja kirjan kansi oli nuhuinen. Taustalla oli sininen järvi ja korkea vuorijono. Teoksen nimi oli *Juuret*. En ollut koskaan kuullutkaan tämän nimisestä kirjasta, mutta jokin siinä tuntui vetävän minua puoleensa. Avasin kirjan uteliaana. Hämmästykseni kirjan sivut olivat tyhjiä. Selasin sitä eteenpäin. Viimeisellä sivulla oli lyhyt tekstinpätkä.

“Ken kirjan sivuja koskettaa, se juuret jalkojen jatkoksi saa”, mutisin puoliääneen sivun sanat.

Heti lausuttuani sanat kirja alkoi hehkua kylmää, vihreää valoa. Pudotin kirjan lattialle ja kavahdin kauemmas. Minun olisi tehnyt mieli paeta, mutta katseeni oli jumittunut kirjaan. Apposen auki oleva kirja tuntui kiskovan minua lähemmäs. Imu kävi vastustamattomaksi. Yritin pitää kiinni vieressäni olevasta hyllystä, mutta se kaatui. Kun väistin, lensin kirjan viereen ja se imaisi minut sisäänsä.

Putosin vehreälle nurmikolle. Katselin ympärilleni ja näin kaukana siintävän vuoren, tiheää metsää, kimaltelevan järven ja luolan. Päässäni pyöri tuhat kysymystä. *Mitä oikein tapahtui? Miten minä tänne päädyin? Mikä tämä paikka on?* Tunsin kuinka sadepisaroihin alkoi tipahdella päähäni ja kädelleni. Tuuli kävi voimakkaammaksi ja naamani oli hetkessä pommitettu pisaroilla. Nousin ylös ja juoksin vaiston varassa kohti luolaa.

Luola oli kuiva ja pimeä. Minulla oli kylmä ja olin väsynyt. Ja milloinkohan olin syönyt viimeksi? Istahdin lattialle selkä kalliota vasten ja kaivelin reppuani myrskyn pauhatessa vieressä. Löysin sieltä muutaman kovettuneen irtokarkin, puoliksi syödyn suklaapatukan ja rahat, joilla minun olisi pitänyt ostaa lounasta. Otin sieltä myös puhelimeni ja koitin avata sen. Näyttö pysyi mustana. Huokaisin ja söin vähäiset karkkini, olihan sekin jo parempi kuin ei mitään. En ainakaan kuolisi nälkään. Vielä.

Päätin lähteä tutkimaan luolaa. En nähnyt mitään, joten tarkistin, onko repussani taskulamppua. Löysin sen sivutaskusta ja laitoin sen päälle. Lähdin kulkemaan varovaisesti eteenpäin.

Hetken matkaa käveltyäni taskulamppu sammui ja huomasin, että edestäpäin alkoi kajastaa valoa. Hiivin sitä kohti ja pysähdyin lattiasta kattoon yltävän kivipylvään taakse. Melkein kirkkaisin, kun näin, mistä valo oli tullut. Luolassa seisoivat velho, jolla oli yllään suuri tummansininen viitta ja päässä samanvärinen velhohattu. Kaulassa hänellä oli nyöri, johon oli kiinnitetty kiiltävä safiiri. Velholla oli pitkä harmaa parta ja hän keitti violettiä, kuplivaa taikajuomaa mustassa padassa.

“Tule esiin. Tiedän, että olet siellä”, velho murahti. Painauduin selkä vasten pylvästä ja toivoin, että velho oli puhunut omiaan.

“Tiedän, hait turvaa myrskyltä”, velho jatkoi. Lukeeko hän ajatuksia? Hengitin nopeasti ja menin paniikkiin. Lopulta sain rauhoitettua itseni ja pakotin itseni sanomaan jotain rohkeana.

“Niin hain. Mistä tiesit sen?” kysyin värisevällä äänellä.

“Kukaan täysjärkinen ei haluaisi vapaaehtoisesti oleilla ulkona, kun on myrsky”, velho totesi. “Mutta miksi tunkeuduit tänne?”

“Ööh... olin päiväkävelyllä?” yritin.

“En usko sinua. Tiedän, että taikakirjani vetäisi sinut tähän maailmaan”, velho sanoi äänessään epäluuloa ja ärtymystä.

“Ai.”

“Tulit varastamaan amulettini.”

“Enkä! En edes tiedä, kuka olet, saati missä olen!” huudahdin hätääntyneenä.

“Olen velho Veneficus, Berlianin kuningaskunnan voimakkain velho.”

Nyökkäsin. Kun Veneficus kumartui taas padan ääreen, aloin hivuttautumaan taaksepäin, mutta velho huomasi minut.

“Luuletko livistäväsi?” Veneficus ärjähti ja naulitsi minut katseeseensa.

Käännyin hitaasti ympäri ja näin Veneficuksen leimuavat silmät. Yritin saada tunnelman kohoamaan ja letkautin jotain täysin järjetöntä.

“Mitä taikajuomaa keität?” kysyin. Veneficus suuttui entisestään ja nappasi kallionkolosta suipon lasipullon. Hän kauhaisi lientä siihen ja kääntyi puoleeni.

“Luithan kirjan ennustuksen?” Veneficus sanoi ja virnisti ilkeästi. Velho mutisi jotain, kosketti amulettiaan ja heitti taikajuomaa päälleni.

“Hei!” huusin pisaroiden tippuessa hiuksiini. Veneficus heilautti viittaansa ja katosi kuin tuhka tuuleen. Yritin lähteä juoksemaan luolan suulle, mutten päässyt liikkeelle. Kenkieni tilalla oli puunjuuret ja kaarnaa, joka kiipesi ylöspäin jalkojani pitkin! Se ulottui jo polviin asti, joten kaivelin taskujani hädissäni ja otin sieltä sinne unohtuneen pienen piirustukseni, jossa on tyttö lukemassa kirjaa. Katselin sitä samalla kun puunkuori peitti jalkani kokonaan. Puristin paperinpalasen rintaani vasten ja kuori ohitti sen.

“Tahdon vaan kotiin”, kuiskasin niin hiljaa, että tuskin kuulin sitä itsekään. Samalla hetkellä puunkuori peitti minut kokonaan ja kaikki pimeni.

Heräsin kirjaston lattialta. Odotin hyllyvälikön olevan tuhoutunut tai vähintäänkin sekaisin, kun avasin silmäni. Niin ei kuitenkaan ollut. Oli hiljaista, lukuun ottamatta sivujen kahinaa ja ihmisten hiljaista juttelua.

Nousin istumaan ja tarkastelin kirjahyllyä. Etsin katseellani *Juuria*. En nähnyt sitä missään ja huokaisin helpotuksesta. *Oliko kaikki ollut vain unta? Kirja, velho, outo maailma ja puuksi muuttuminen?* Toivoin ainakin niin. Tarkistin, ettei kukaan nähnyt minua ja nousin ylös. Olin ottamaisillani puhelimeni ja katsoin laukkuuni.

Juuret oli siellä. Otin kirjan pelokkaasti käteeni ja kävelin lainauspisteelle.

“Hei, Aava! Löytyikö jotain kivaa lukemista?” kirjastonhoitaja, jonka nimi oli Jenny, kysyi. Hän oli mielestäni todella mukava ja ystävällinen. Jennyllä oli tulenpunaiset hiukset ja kirkkaanvihreät silmät.

“Niin kuin aina”, vastasin ja laskin kantamani kirjan pöytätasolle.

“Yksikö vain?” Jenny ihmetteli. Nyökkäsin ja otin kirjastokorttini esille.

“Tässä”, Jenny sanoi, kun kirjan viivakoodi oli piipannut. “Ja hei, minulla on yllätys sinulle.” Katsoin kummissani Jennyä, joka kumartui työtasonsa alle. Hän nousi kädessään punavalkoruskea kirja.

“*Metsän sota!*” henkäisin. “*Tulipuu.* Katsoin tämän tietoja juuri hetki sitten. Sehän oli hankinnassa!”

“Niin, se *oli* hankinnassa. Niitä tuli juuri noin viisi, ja otin heti yhden talteen, sillä tiesin, että pidät tästä sarjasta. Olet odottanut toista osaa jo pitkään”, Jenny nauroi hymy korvissa. Olin edelleen hämmästynyt, kun Jenny asetti *Tulipuun* viivakoodinlukijan alle.

“Ole hyvä.”

“Kiitos! Luen tämän jo tänä iltana!” hihkaisin, otin lainaamani kirjat ja juoksin kirjaston ovesta ulos.

Pihalla pysähdyin ja katsoin *Tulipuuta*. Sen kannessa roihusi suuri tammi, ja sen päällä hienoin kirjaimin tekstattu kirjan nimi. Sitten kirja luisui laukkuuni ja paljasti altaan *Juuret*. Ilmeeni synkkeni ja lähdin puolijuoksua kohti kotia.

Puolessavälissä matkaa oli vuolaasti virtaava joki ja sen ylittävä puinen silta, jonka reunoilla kohosivat kauniisti kaiverretut kaiteet. Katsoin velhon taikakirjaa hetken. Kumarruin kaiteen yli, varmistin, ettei minua katsottaisi ja viskasin kirjan jokeen. Katselin sen menoa, kunnes se katosi aaltoihin.

“Hyvästi, kirottu kirja”, kuiskasin ja jatkoin matkaa. Tunsin kuinka *Tulipuu* hölskyi kassissani ja otin sen käteeni. Päätin lukea takakannen.

Tulipuu

Coedwig-metsän heimot ovat taas ajautuneet sotaan. Blaidd-heimoon kuuluvan Lleuadin on pakko paeta rinnakkaismaailmaan, kun muu heimo murenee ympäriltä. Hänen on löydettävä suuri legenda, Tulipuu, pelastaakseen heimonsa ja kaikki metsän kansat. Tulipuuta varjelee kuitenkin Berlianin kuningaskunnan voimakkain velho. Koko Coedwigin tulevaisuus lepää Lleuadin harteilla.

Jähmetyin paikalleni. Berlianin kuningaskunta kuulosti tutulta. *Velhon koti. Juurten maailma. Tulipuu.*

Tuijotin kirjaa epäuskoisena. Raotin kantta ja katsoin sisäkannesta, mikä oli tekeillä olevan kolmannen osan nimi.

Se oli *Juuret*. Juoksin takaisin sillalle, viskasin *Tulipuun* veteen ja juoksin pois. Juoksin kotiin. Juoksin turvaan.

Tai niin minä ainakin luulin.

Loppu

Kirjoittanut: Ilona Laström